

BARTA ANDRÁS

Rezeda Kázmér színpadi élete

Amikor a 60-as évek elején Krúdy Zsuzsa felhívta figyelmemet *A vörös postakocsi* színműváltozatára, elolvastam a kéziratot, legépeltettem, majd odaadtam egyik élővonalbeli drámaíróknak, hogy dolgozza át. „Reménytelen” – ezzel a lesújtó bírálattal kaptam vissza Krúdy egyetlen egész estét betöltő színpadi művét, amelyet azután – némi huzavonát követően – 1968-ban sikerült az író színpadi írásait, színházi kritikáit és színészportréit tartalmazó kötetben, a *Komédiában* a Magvető kiadónál megjelentetni. Még ugyanabban az évben a Vigszínház, Radnóti Zsuzsa dramaturg és Kapás Dezső rendező felfedezte a művet, amelyet Kapás átdolgozásában novemberben be is mutattak. A kritika a klasszikus írónak szóló elismeréssel, de általában tartózkodóan fogadta az adaptációt – a közönség azonban nagy érdeklődést mutatott: *A vörös postakocsi* száznyolc előadást ért meg.

Időközben mind jobban kibontakozott a Krúdy-renaisszánsz, amely 1957-ben (a végül több mint harminckötetes) életműkiadással kezdődött, és eddigi csúcspontját alighanem 1971-ben Huszárik Zoltán *Szindbád*-filmjével érte el. Nem volt esztendő, amikor a gyűjteményes kiadáson kívül is meg nem jelent volna egy vagy két Krúdy-kötet, a televízióban és a rádióban egymást követték az író műveinek különböző adaptációi, egyfelvonásosainak előadásai. Krúdy a kevesek mellőzött írójából két évtized alatt divatos író lett: e divathullám tetején mutatata be a Vigszínház a *Rezeda Kázmér szép életét*, amellyel Kapás Dezső nem kevesebbre vállalkozott, mint az író különböző műveinek – főleg a hasoncímű posztumusz regénynek felhasználásával egy Krúdy-dráma létrehívására. Tisztelet-ébresztő munkát végzett nagy ambícióval és hozzáértéssel – az eredmény, az előadás azonban nem teljesen igazolta elismerésre méltó törekvéseit. Talán azért, mert túl sokat akart markolni.

Ambrus Zoltán, a Nemzeti Színház igazgatója – mint ismeretes – 1920 májusában az Országos Színművészeti Tanács határozatára hivatkozva végleg

viSSzautasította *A vörös postakocsi*. A színdarab körüli huzavonával kapcsolatban Krúdy kisvártatva hírlapi cikket írt. Ebben olvashatók ezek a sorok: „Leveleket kaptam. Ifjúkori, öreg nevelőm írt. Ismerősök biztattak. Ismeretlenek korholtak gyávaságomért. Követ dobtam a kútba. Nos, a követ én már nem bírom kiemelni.” Úgy is történt, ahogy megjövendölte. Ám a Vigszínház 1968-ban kiemelte a követ a kútból, és bemutatta a színházi közönségnek. Most újra lenyúlt a kútba, de ezúttal olyan követ próbált belőle kiemelni, amely csak látszólag létezik a Krúdy-művek forrásvizeiben. Azt a drámát kívánta létrehozni, amely *A vörös postakocsi* korabeli bemutatóját követően, a biztató fogadtatás hatására Krúdy tolla alól megszülethetett volna. De ahogy a magyar drámának nem volt Wyspianskija, ugyanúgy nem lehetett Witkiewicz sem. Légüres térben nem valósulhatott meg a haladó szemléletű magyar avantgarde színház: Füst Milán, Karinthy Frigyes éppoly eredménytelenül próbálkozott ezzel, mint Krúdy. Kérdés, hogy a megírt színművek restaurálásán túl eredményes lehet-e egy „imaginárius” drámairodalom létrehívása modern írók, történetesen Krúdy nem színpadra szánt műveiből készült adaptációjának segítségével. A

Rezeda Kázmér szép élete – sajnos – nemel válaszol erre a kérdésre.

De vajon miért? Hiszen minden sora Krúdytól, minden verse Adytól származik, egész szelleme összhangban van azzal, amit a *Szindbád* írója az első világháború előtti és utáni Magyarország züllöttségéről gondolt. Halasszuk a kérdésre a választ későbbre – előbb próbáljunk az adaptáló „kollástechnikájának” mélyére hatolni.

Alteregók találkozása

Krúdy valamennyi alteregója közül Rezeda Kázmér hasonlított legjobban az íróra. Nemcsak azért, mert foglalkozása hírlapíró, és a vele történetek sokszor megegyeznek a híres Krúdy-legendákkal, hanem azért is, mert életkorban, szokásokban a legközelebb állt *A vörös postakocsi* írójához. Szinte kézenfekvő volt tehát, hogy ha Kapás Dezső olyan korrajzot kívánt a színpadra vinni, amelynek középpontjában maga az író áll, akkor ehhez legélethűbb alteregóját választotta. Annál is inkább, mert Krúdy élete utolsó évében *Így történt 1914-ben* címmel regényt írt Rezedáról, amely 1933-ban posztumusz írásként folytatásokban jelent meg a Pesti Naplóban, majd 1944-es, első kiadásában a *Rezeda Kázmér szép élete* (Regény a szép Budapestről) címet kapta

Krúdy-Kapás: *Rezeda Kázmér szép élete* (Vigszínház). A Vendég (Kozák László), Rezeda Kázmér (Darvas Iván), Fruzsina (Ruttkai Éva) és a Regényes fiatalember (Tahi Tóth László)

– máig sem tudni, kitől. Ha ehhez hozzáfűzzük, hogy Rezeda két évtizeden át számos Krúdy-regényben fel-felbukkan, vagy éppenséggel főszerepet játszik (*A vörös postakocsi*, *Őszi utazások a vörös postakocsin*, *Nagy kópé*, *Velszi herceg*, *A kékszalag hőse*), akkor mi sem látszik egyszerűbbnek, mint ezekből a század eleji pesti félvilágról szóló művekből „kivonatolni” Rezeda alakját és kalandjait.

Kapás ennél többet is tett. Krúdy műveinek kitűnő ismerőjeként szinte az

író valamennyi olyan szépprózai művét felhasználta, amely Magyarország e korszakának léha semmittevését, felelőtlen életvitelét ábrázolja. Ugyanakkor a különböző novellák és regények alapján Rezeda mellé két árnyékalteregőt állított: a „regényes fiatalembert” és „a beteges úriembert”, vagyis a fiatal és az idős Krúdyt. Ők ketten – az egyik bohócként, a másik kísértetként – kommentálják, festik alá a negyvenéves hírlapíróval történeteket. Ugyanakkor van egy negye-

dik, „bűjtatott” hasonmás is a színdarabban: a Vendég, aki ugyan az *Asszony-ságok dija* temetkezési vállalkozóját formázza, de Krúdy utolsó éveinek *A gyomor örömei* címen összefoglalt, jobbára elsőszemélyes novelláinak szövegét mondja. Ehhez járulnak még a megzenésített szerelmes és háborús Ady-versek, amelyek a játék egy-egy pontján a mondanó hangsúlyozására hivatottak.

Nagyon heterogén anyag, még ha java része Krúdy műveiből származik is. Igen nehéz egységes művé ötvözni. Nem is járt sikerrel. Am érdekes, hogy nem elsősorban az anyag sokneműsége miatt. Kapásnak sikerült Krúdyt Krúdyval, illetve Krúdyt Adyval összegyúrnia úgy, hogy sem a színjáték olvasásakor, sem előadásában e vonatkozásban stílusterést nem érzünk. Az életképsorozat pontos, hűséges, sőt olykor (mint például az előjátékban, a temetői jelenetben vagy némelyik Császár fürdői képben) még félelmetesen groteszk is. Ezekben a részletekben megcsap bennünket az az atmoszféra, amelynek megteremtésére az átdolgozó törekedhetett. Egy „haláltáncdrámát” akart létrehozni, ahol a régi, Ferenc József-i Magyarország a maga egész ábrándvilágával és látszatjólétével a sír szélén tántorog, és szinte az önkívület mámorában hull a megsemmisülésbe. Egy magyar *Menyegző* lehetett a vágyálma, egy olyan színjáték, ahol a látszatvigasság mellett, mögött és közben az úgynevezett „történelmi osztály” teljes élheteretlensége tükröződik.

Rezeda azonban már régen elszakadt a dzsentirirétegtől, amelyből származott, a színdarab polgárainak, polgárosszonyainak pedig semmi köze ahhoz a magyar burzsoáziához, amely a múlt század utolsó harmadában a nemességtől megpróbálta átvenni a hatalomnak legalább egy részét. Ne is keressük itt a dráma magvát, mert rossz úton járunk – még akkor is, ha Kapás Dezső Ady-versekkel és főként az *Emlékezés egy nyár-éjszakára* című költeménnyel ezt a történelmi boszorkányszombatot igyekszik megidézni.

Milyen más azonosulási, átélési lehetőségek kínálkoznak a *Rezeda Kázmér szép élete* nézőjének? A cselekmény iránti érdeklődés, a színdarabban megmutatkozó sorsokkal való együttérzés vagy éppenséggel szembenállás. Csakhogy ennek a *Játék a régi szép Budapestről* alcímet viselő montázsnak nincs hagyományos értelemben vett cselekménye. Rezeda úr 1913–1914 fordulóján, Szilveszter éjsza-

Fruzsina és Rezeda (Ruttkai Éva és Darvas Iván) a Császár fürdő szálloda 100-as szobájában

káján találkozik Fruzsinaival, és e nagy szerelem mellett számos kis szerelmet él át, míg nem a nők áldozatként képerketbe foglalják, és szalagos, virágos kalapokréták alá temetik. A történeteket a Regényes ifjú és a Beteges úriember, ki-ki a maga vérmérsékletének megfelelően, kommentálja; a Vendég pedig szorgalmas és szertartásos étkezéssel, valamint az élet mulandóságáról szóló szentenciákkal festi alá. Az ellenpontozásos technikával kísért életképsorozatban néha föl-fölszikkrik egy-egy varázsos jelenetpárda, de a tűzijáték vége csalódás: a nagy mutatvány elmaradt. Talán pótolhatta volna ezt Rezeda úr sorsa iránti érdeklődésünk, ám az is hamar lelohad, mert rá kell döbbernünk: az enervált férfiú nem érdemes figyelmünkre, a nők úgy csavarják az ujjuk köré, ahogy akarják. Történetében többet látni egy – még csak nem is nagyon jellegzetes ember – jellemgyöngeségénél, botorság volna.

Haláltánc – magyar módra

Egy törött váza cserepeit össze lehet illeszteni, de egy sohasem létezett vázát alkotni a művész más alkotásainak darabjaiból: lehetetlenség. *A vörös postakocsi* színdarabváltozata sem volt remekmű, de egy nagy tehetségű író egyéni hangú és stílusú drámakísérlete, amelyből gondos restaurátori munkával sikeres művet lehetett teremteni. A száznyolc előadás akkor – a jobbra fanyalgó kritikával szemben – Kapás Dezsőt igazolta, és azt mutatta, hogy a Krúdy iránti érdeklődés nagyon sok embert vonz a színházba. *A vörös postakocsi*ban egy elég jól körüljárható cselekmény és a sorsok – Esztella, Alvinczi és Rezeda – iránti érdeklődés is meglendítette a művet, az előadást, amelyhez az átdolgozó sok eredeti leleménnyel járult hozzá.

A vörös postakocsi bemutatóját követően a SZÍNHÁZ 1969. 2. számában beszélgetés jelent meg a drámáról és az előadásról, amelyben Radnóti Zsuzsa dramaturg nagyon érdekesen fejti ki, hogy Krúdy műve miért irányjelző hazai drámairodalmunkban, és mennyiben súrolja a korabeli európai dráma legizgalmasabb pontjait. A többi között a színdarab valóság- és stilizált elemeiről, csehovi költészetéről, a párbeszéd- és a szituációk logikájának elszakadásáról, a kötetlen asszociációk és hangulati elemek szerepéről, a látomásos, már-már szürrealista „álomszínházról” és arról beszél, hogy az európai színház ebből a csomó-

pontból két irányba fejlődött: a nyomasztó rémálmok és a szelidebb, játékosabb álmok világa felé. Érdekes, hogy Kapás Dezső, amikor a háború előtti haláltánc rémálmát kívánta megjeleníteni, jobbra a játékosabb, könnyedebb Krúdy írásából merített. Munkája talán ezért is nem igazán sikeres, ennek tulajdonítható a közönség zavara, a napi- és hetilapok kritikuskainak szélsőséges álláspontja.

Fölmerülhet a kérdés, hogy filmen nagyjából hasonló anyagból, Szindbád különböző szerelmi kalandjainak „cse-

repeiből” miért sikerült maradandót alkotnia Huszárik Zoltánnak. Azért, mert a film képi kifejezőmódja különböző látószögekből, tehát dinamikusan mutatja az eseménytelenséget, a statikus dolgokat is; és a nézőre kényszerített beállítással, a vágásokkal a szöveg „mélyáramai” is érzékeltethetőek voltak. Ezenkívül ne feledjük, hogy egy enervált és egyszersmind mohó bírvággal telített életérzés megszemélyesítésére olyan kiváló, alkatában és stílusában affinitással rendelkező színészt talált a filmrendező,

Rezeda Kázmér „szép halála” (Darvas Iván és Psota Irén) (Iklády László felvételei)

mint Latinovits Zoltán. Ez egyszeri és alighanem megismételhetetlen művészi tett volt.

Mindezek után talán ellentmondásnak hat, de a *Rezeda* részleteiben Kapás átdolgozóként olyan értékeket hozott létre, amelyek *A vörös postakocsi* színpadi változatában halványabban jelentkeztek. Itt úgyszólván nyoma sincs a 68-as bemutatóban, különösen a báli jelenetben kísértő érzelgősségnek – az ironikus ellenpontozás szinte hibátlan, az álomlebegés a nyitóképben, a temetőben, a kamaraerdőben és a záróképben híven idézi az író szellemét, a sloganszerűen vissza-visszatérő mondatok, a szövegbeli „áttűnések” és egyes jelenetek „kimerevítése”, zenei aláfestése és hangsúlyozása pedig a csehovi drámatechnikát köti össze a modern európai drámával – nyilván ez volt az átdolgozó és a dramaturg legfőbb célja.

„Ilyen az élet! – mondta Szamári bácsi”

A színházi bemutató sorsát azonban éppúgy eldöntheti a főszereplő kiválasztása, mint az, hogy a karmester kire bízta egy-egy versenymű eljátszását. A vígszínházi előadás egész karakterét alapvetően meghatározza, hogy Kapás Dezső Darvas Ivánban vélte megtalálni Rezeda Kázmér hírlapíró ideális megformálóját. Darvas eredeti, nagy formátumú és sokoldalú színészi tehetségét sem felfedezni, sem méltatni nem szükséges. De azt az erőteljes, mohó életvággyal teli, férfias, polgáriassult dzsentribe oltott ellentmondásos és dekadens értelmiségi úriembert, akinek Rezeda valóságos jelképe – nem tudja megjeleníteni. Olyan, mintha valaki mollban játszana egy dűrban írt koncertművet, vagy a *Kékszakállú* szerepét tenor hangon énekelné. Igaz, hogy az adaptáció csak a nőkhöz való viszonyában mutatja Rezedát, de Darvas ebben is csupán a megadást, az enerváltságot hangsúlyozza. A nők áldozata ő, aki túri, hogy a Fruzsínak, Johannák, Szilviák, Rézik és Dórik játékszere legyen, de nem tudja felszikkasztani azokat a démoni erőket, amelyek ezt a férfit a nők szemében annyira kívánatosá teszik, és amelyek a negyvenéves hírlapírót arra készítetik, hogy minden más ambícióját a légyottok pótcselekvésében élje ki. Az ördögökkel és a rossz szellemekkel viaskodó Don Juan helyett egy lány turgenyevi hős jelenik meg előttünk, aki elmerül a céltalan élet sodrásában, mert „Ilyen az élet! – mondta Szamári bácsi”.

Ha a színész nem tud azonosulni egy

szereppel, egy írói figurával, önkéntelenül manírjaihoz, beidegzett játékfogásaihoz nyúl. Darvasnak ez is elegendő, hogy légkört teremtsen maga körül, ha ez nem is az a látomásos, félelmetes, sok részletében groteszk légkör, amelyet egy Krúdy-mű előadása kívánna. Nem hagyható azonban megjegyzés nélkül egyre modorosabbá váló beszédstílusa, amikor erős hangsúlyokkal indít minden mondatot, és a végét fáradtan, rezignáltan leereszti. Ez éppoly bántó, mint gesztus-készletének bizonyos elszürkülése, amin csak egy tehetségét reveláló szerep segíthetne. Rezeda Kázmér nem az.

Rezeda ifjú és idős hasonmását Tahí Tóth László illetve Tomanek Nándor játssza. A múltak ködéből fel-felbukkanó ifjúnak jobbára csak az a szerepe, hogy az érett férfifút a fiatalság romantikájára és hevületére emlékeztesse, és felhívja figyelmét erejének lankadására. Tahí Tóth ezt a feladatot jól oldja meg: egy-egy csepp keserű iróniával feloldja az érzelmesnek induló jelenetek hangulatát. Ugyanígy jár el Tomanek, aki a fájdalmasan kísértő öregség nevében fűz kommentárokat a tovatűnt férfikor kicsapongásaihoz; mindenkit lesajnál, még önmaga bölcsességét is, amely persze amolyan mihaszna álbölcsesség: a lemondást prédikálja minden meggyőződés nélkül, és egy kicsit Alvinczire, az ifjúkori ideálra emlékeztet. Mint erre már utaltunk, a színpadi gödörben végeláthatatlan vacsoráját fogyasztó Vendég is távoli Rezeda- vagy Krúdy-hasonmás; Kozák László alkatilag tökéletesen fedi az ingyenc temetkezési vállalkozó figuráját, kevés és nem túl változatos játéklehetőségét jól érvényesíti. Érdekes, hogy akkor is csámcsogva beszél, amikor üres a szája.

Ruttkai Éva csupa tűz és szenvedély Fruzsina; örületen és gátlástalanul dobja oda magát Rezedának. Ez a szerepe, ezt játssza felszabadultan, belső hevülettel – félelmetes ráérzéssel személyesíti meg azt a század eleji úriasszonytípust, amelyik divatot csinált abból, hogy másodharmadmagával szeretőtársat tartott. Éppoly érzéki és érzéketlen Krúdy-figurát formált, mint Schubert Éva a szemérmesen rámenős Szilvia nagynéni, Békés Rita az élveteg tejigazgatóné és Tábori Nóra a csúnyságát agresszivitással leplező, férfias Dóri szerepében. Psota Irén ezúttal nem modoros, talán csak azért keltett némi csalódást, mert a „Kakasos ház” tulajdonosnőjét vérbőbb, vonzóbb asszonyságnak képzeljük, aki csak megaláztatása hatására vetkőzik ki önmagából.

A kevesebb lehetőséget nyújtó szerepek alakítói közül Szatmári István tűnt fel rezignált, sokat tapasztalt és életunt pincérével.

Életképsorozat

Első hallásra kitűnő ötletnek tűnik fel Krúdy színpadát a század eleji élet rekvizitumaiból kiállítani. Huzat takarja a sok bútort, limlomot, az ócska konflist, a zsinórpaddlászról kopott drapériák lógnak le, és egy hatalmas falóra mutatja a múltó, majd megálló időt; az előszínpadon két gödör: az egyikben a Vendég, a másikban a zenekar. Mindez, amíg le nem kerül róla a lepel, érdekes, egyfajta izgató feszültséget ad a játéknak, a színészek által mozgatható, megeleveníthető hátteret szolgáltat; szállodai nagyterem, nyilvánosház, temető, Stefánia-korzó és garniszoba egyaránt formálható belőle, de végül mégis egyhangúvá, zavaróvá válik. Drégely László díszlettervezőnek, aki Wieber Mariann pompázatos, az üres lelkű embereket jól kifejező ruháinak segítségével hatásos színpadot teremtett, arra is gondolnia kellett volna, hogy fokozatosan eltüntesse a felesleges elemeket: a szecesszióknak nemcsak eklektikus túlszűfoltosságát, hanem lényegbeli ürességét is éreztetnie kellett volna – talán elkerülhette volna, hogy a színpad rendeltensége mindvégig ránehezdedjen a nézőre, és szétszórja figyelmét.

A zenének az a feladat jutott, hogy az Ady-verseket mintegy belesimítsa a Krúdy-szövegbe. A máskor oly invenziós Darvas Ferenc ezúttal nem találta meg az ide illő hangot: Hans Eisler és Kurt Weill stílusában komponálta meg a dalokat, és így még a sikerültebb songok sem érik el a kívánt hatást: egy-egy megrendítő pillanat „kimerevítésével” bevilágítani a század eleji „fecsegő felszínéből” a „hallgató mélybe”.

Itt kanyarodhatunk vissza Kapás Dezső rendezői munkájára, amely sok részletben elismerést érdemel, egészében azonban nem tudott a palackból kibocsátott szellemmel, szellemekkel megbirkózni. Krúdy és Ady külön és együtt sokkal többet mondott a „történelmi Magyarország” pusztulásáról, mint amennyit ebből a *Rezeda Kázmér szép élete* előadása tükröz. Az átdolgozó, adaptáló Kapás nem teremtett elég drámai anyagot, feszültséget a rendező Kapás számára, aki azután munka közben még ki is engedte a szálakat a kezéből. Egy életképsorozat is lehet érdekes, ha minden kép újra és újra fel tudja tartani az érdeklődést

(és nem ismétlések sorozata), az epika is megállhat a színpadon, ha az elbeszélés egy életérzést, egy tanítást vagy egy kritikai állásfoglalást tartalmaz (és nem csupán szép mondatokat görget), egy drámai sors is lehet megrendítő, ha értékek pusztulnak vele (és nem csupán illúziók), de valamilyen kohéziós erőnek föltétlenül sugározni kell a színpadról, különben a közönség óhatatlanul elvesz a részletek között, és elveszti érdeklődését.

Nem szükséges megismételni a címszereplő kiválasztásával, a színpadképpel és a zenével kapcsolatos negatív észrevételeket ahhoz, hogy nyilvánvaló legyen: Kapás, a rendező nem is teremthetett ebből az anyagból egységes előadást. A látomásosság, a stilizált, szürrealisztikus kép, a lebegtetett játékmód, a mágikus szövegek többnyire nagyon világos, érthető elmondása, a megfelelően adagolt irónia – mindez külön-külön a rendezés gondosságát és ambíciózusságát dicséri, de nem áll össze homogén drámai előadássá, nem értékelhető pozitívan.

Azt a törekvést, hogy az 1944-ig vezető országpusztítás emberi és társadalmi okait, amelyek a század elején gyökereznek, drámai művek segítségével is kutassuk – föltétlenül buzdítani kell. Nem valószínű azonban, hogy prózai művek színpadi adaptálásával megteremthető az a nem létező magyar dráma, amelynek hiánya mai drámaírodalmunk és színjátszásunk pangásához vezetett – inkább hisszük, hogy olyan elfeledett színművek felkutatását kellene továbbra is szorgalmazni, amelyeknek „restaurálása” legalább *A vörös postakocsi*éhoz hasonló sikerrel kecsegtet.

Rezeda Kázmér szép élete (Vígsház)

Krúdy Gyula művei nyomán színpadra írta és rendezte: Kapás Dezső, dizájttervező: Drégely László m. v., jelmeztervező: Wieber Mariann, koreográfia: Fodor Antal.

Szereplők: Darvas Iván, Ruttkai Éva, Tomanek Nándor, Tahi Tóth László, Psota Irén m. v., Schubert Éva, Bánfalvi Ágnes f. h., Békés Rita, Tábory Nóra, Bordán Irén f. h., Kozák László, Szatmári István.

Helyreigazítás

Márciusi számunkban a kecskeméti Katona József Színház Glória című előadásáról közölt fénykép alatt az aláírás helyesen a következő: Glória (Sára Bernadette) és Tony (Torma István).

Áprilisi számunkban képcsere folytán hibásan jelent meg a Négy monológ című Jaan Kross-darabról közölt kép aláírása. A képen Keres Emil látható a céhatya szerepében.

SZÍNHÁZ

Résumé

András Barta:

La vie théâtrale de Kázmér Rezeda

Gyula Krúdy, romancier hongrois du début de ce siècle, est en train de subir une véritable renaissance: auteur jadis négligé d'une minorité, il est à présent hautement favorisé par la mode. La radio et la télévision rivalisent pour diffuser des adaptations de ses romans et, pour couronner cette tendance, le Théâtre de Comédie vient de surprendre son public avec son spectacle *La Belle vie de Kázmér Rezeda*. L'adaptation ambitieuse du metteur en scène Dezső Kapás a eu l'intention de fondre ensemble plusieurs oeuvres de Krúdy pour en créer une pièce nouvelle – entreprise qui impose le respect mais que le spectacle ne justifie pas pleinement.